

ція проектів екологізації виробництва. Тобто має бути реалізований один із принципів Бюджетного кодексу – програмно-цільовий метод використання коштів [3].

На даному етапі частка екологічних інвестицій у загальному показнику капітальних вкладень металургійних підприємств знаходиться на рівні 28-33%. Проте екологічні інвестиції більше ніж на половину формуються за рахунок поточних витрат на охорону навколишнього середовища. Іншими словами, це підтримка в робочому стані об'єктів природоохоронного призначення [4, с. 217].

Підсумовуючи, слід зазначити, що згадані проблеми екологізації виробничої діяльності підприємств чорної металургії України на даний час мають стратегічне значення для забезпечення переходу національної економіки на етап сталого розвитку.

Вирішення питання полягає в реалізації промислової політики регулювання процесів прискореної екологізації в галузі за рахунок посилення податкової відповідальності забруднювачів довкілля, а також підтримки у реалізації профільних інноваційних проектів.

Література

1. Закон України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2818-17>.
2. Структурні зміни та економічний розвиток України : монографія / В.М. Гесць, Л.В. Шинкарук, Т.І. Артёмова та ін. ; за ред. д-ра екон. наук Л.В. Шинкарук ; НАН України; Ін-т екон. та прогнозів. – К., 2011. – 696 с.
3. Бюджетний кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2010. – № 50-51. – Ст. 572.
4. Довкілля України у 2013 р. : статистичний збірник / відп. за випуск О.М. Прокопенко. – К. : Держстат України, 2014. – 223 с.

Робова Віра Сергіївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – Чербаєва О.В.

викладач кафедри цивільно-правових

дисциплін юридичного факультету

*Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ІНОЗЕМЦІВ В УКРАЇНІ

Враховуючи наближення України до Європейського Союзу, доказом якого є підписання Асоціації з ЄС, необхідним є наближення деяких питань законодавчого регулювання різних суспільних відносин. Особливе місце се-

ред цих відносин займають трудові, а зокрема працевлаштування громадян іноземних держав на території України. Правове регулювання питання працевлаштування закріплено у нормативно-правових актах, але недосконалість цих правових документів щодо обмежень праці іноземців, наявність спірних положень знижують ефективність застосування норм щодо зайнятості іноземців в Україні.

Окремі принципи працевлаштування в Україні були предметом наукових пошуків у працях М.Й. Бару, О.М. Бандурки, Н.Б. Болотіної, В.С. Венедіктова, О.Д. Зайкіна, І.В. Зуба, С.О. Іванова, М.І. Іншина, С.С. Каринського, О.В. Лавриненка, В.В. Лазор, Л.І. Лазор, Р.З. Лівшиця, В.Г. Ротаня та інших. Проте сучасні соціальні, економічні, політичні зміни вимагають оновлення та удосконалення питання працевлаштування іноземців в Україні.

Іноземна робоча сила опиняється в Україні за двома каналами: офіційне її залучення вітчизняними підприємствами й організаціями, яке здійснюється за участю міграційної служби держави (відбувається це через те, що, по-перше, зростає кількість підприємств за участю іноземного капіталу; по-друге, певні робочі місця виявляються непривабливими для місцевих жителів за наявних соціально-економічних умов, що склались на певній території); нелегальна трудова міграція [4, с. 191]. Станом на 2015 рік в Україні право на працевлаштування офіційно отримали понад 15 тисяч іноземців, з них третину складають громадяни СНД (Узбекистан, Білорусія), третину – громадяни Туреччини. При цьому значна кількість з них займає керівні посади.

Звертаючись до прав іноземців, що закріплені Конституцією України, можна зазначити, що обсяг їх прав та свобод залежить перш з все від мети та терміну перебування їх в Україні. Стаття 26 Конституції України, а також ст. 3 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» закріплюють, що іноземці та особи без громадянства, які на законних підставах знаходяться на території України, користуються тими самими правами та свободами, а також несуть ті ж самі обов'язки, що і громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією та законами України. До таких винятків, зокрема, відноситься право на створення та участь у політичних партіях, право на участь в управлінні державними справами, участь у всеукраїнських та місцевих референдумах та виборах, право на мирні збори, право на отримання безоплатної вищої освіти, на соціальний захист, на житло та ін. З приводу вказаних прав Конституція України у відповідних статтях встановлює, що вони належить лише громадянам України [3, с. 225].

Трудові відносини в Україні, де однією стороною – працівником – є іноземний громадянин, регулюються як міжнародним, так і національним законодавством. Суб'єктами міжнародно-правового регулювання праці є ООН та її спеціалізований орган – Міжнародна Організація Праці, різні об'єднання держав: Рада Європи, Європейський Союз, СНД. Відповідно, документи, прийняті цими органами, є джерелами трудового права у частині забезпечення права на працю іноземців в Україні [1, с. 158].

В Україні дозвіл на використання праці іноземця, що надає право роботодавцю тимчасово використовувати його працю на конкретному робочому місці або певній посаді, видається роботодавцю у разі відсутності в країні (регіоні) працівників, спроможних виконувати відповідні роботи, або за наявності достатніх обґрунтувань доцільності використання праці іноземця, якщо інше не передбачене міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Важливо, що дозвіл на використання праці іноземця є підставою для отримання іноземцем візи відповідного типу, реєстрації місця тимчасового проживання в Україні та оформлення посвідки на тимчасове проживання на строк дії дозволу, а продовження строку дії дозволу на використання праці іноземця є підставою для звернення роботодавця та іноземця до органу внутрішніх справ стосовно продовження строку перебування іноземця на території України та оформлення нової посвідки на тимчасове проживання в Україні. Дозвіл на використання праці іноземця видається роботодавцю Державним центром зайнятості або за його дорученням центром зайнятості Автономної Республіки Крим, обласними, Київським та Севастопольським міськими центрами зайнятості [5]. Якщо іноземець без поважних причин не став до роботи у передбачений трудовим договором (контрактом) строк, роботодавець протягом трьох робочих днів повинен письмово повідомити про це відповідні органи внутрішніх справ, державної прикордонної служби і центр зайнятості. У разі анулювання дозволу на використання праці іноземця або у випадку, коли іноземець без поважних причин не приступив до роботи в передбачений трудовим договором (контрактом) строк, іноземця може бути видворено за межі України. Роботодавець, який запросив до себе на роботу такого іноземця, відшкодовує державі витрати, пов'язані з його видворенням, в порядку, встановленому законодавством [2, с. 86].

Отже, спираючись на зазначені положення, необхідно дійти таких висновків. Працевлаштування іноземців в Україні здійснюється на основі національного та міжнародного законодавства, що складає систему документів, спрямованих на регулювання окресленого питання. Проте профільний Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» не регулює основний обсяг прав та обов'язків іноземців, що ускладнює процес забезпечення трудових прав іноземців. Також в Україні діє складна система допуску іноземців до роботи, що включає в себе обмежені часові рамки та велику кількість документів, необхідних для роботи в Україні. Але не можна остаточно стверджувати, що наведені особливості є недоліками, адже вони надають пріоритет працевлаштуванню громадянам України.

Література

1. Кельман Л.М. Теоретичні аспекти права на працю іноземців в Україні / Л.М. Кельман // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 3. – С. 156-164.
2. Лата Н. Правові аспекти працевлаштування іноземців в Україні / Н. Лата // Віс-

ник КНТЕУ. – 2011. – № 2. – С. 80-86.

3. Левенець А.В. Конституційні права іноземців в Україні: законодавче регулювання та проблеми реалізації / А.В. Левенець // Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління. – 2014. – № 1. – С. 225-234.

4. Оливко О.А. Аналіз стану українського ринку праці як складової глобального ринку праці / О.А. Оливко // Інноваційна економіка. – 2013. – № 3. – С. 191-194.

5. Про зайнятість населення : Закон України / Відомості Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>.

Савіщенко Ангеліна Віталіївна

студентка факультету заочного навчання
цивільних осіб ННІ ПОЗН
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВДОСКОНАЛЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО СУДУ ООН ЯК УМОВА ГАРАНТУВАННЯ БЕЗПЕКИ ЛЮДСТВА

Тенденції трансформації основоположних концепцій розуміння правових принципів початку третього тисячоліття, пройшовши акцептацію міжнародним модерним співтовариством, стали підґрунтям для подальшого роз'яснення ролі держав світу в утвердженні фундаментальних ідеалів Людства, завдання захисту яких покладено на Міжнародний суд ООН. Актуалізація багатополярності та поліцентричності світу вимагає перегляду ведення міжнародного судочинства внаслідок зміни державної парадигми країн світу – суттєво самостійного методу прийняття рішень.

Ідейно-силовий баланс міжнародних відносин як умова сприятливого міждержавного та міжнаціонального спілкування був започаткований у 1945 році з набуттям чинності Статуту Міжнародного суду як невід'ємної частини Уставу ООН. Проте, новітній глобалізаційний досвід вказує на необхідність обговорення світовим товариством шляхів реформування Міжнародного суду, про що свідчить не тільки геополітична реальність, а й аналіз результатів досліджень у сфері забезпечення державного ладу і безпеки людства таких вчених як Р. Дженнінгс, В. С. Верещетін, Н. Н. Гончарова, П. М. Костоева, Х. Лаутерпахт, О. І. Мельничук, Л. Р. Наливайко, Ш. Росен, К. О. Савчук, Х. Телвей, Дж. Фіцморіс, М. Хадсон, Г. В. Шармазанашвілі, Г. Г. Шинкарецька та ін.

Питання щодо підвищення ефективності функціонування Міжнародного суду неодноразово порушувалось: Генеральним секретарем ООН у доповіді «При більшій свободі: до розвитку, безпеки і прав людини для всіх», де він окреслив невідкладність питання укріплення авторитету Суду [4]; учасниками Всесвітнього саміту 2005 року, перед якими було поставлене завдання щодо розгляду предметної можливості покращення діяльності Суду, у тому